

amor extranei boni. Ad tertium dicendum quod duplex est malum. quoddam verum quod scilicet repugnat naturali bono: et huiusmodi mali odium potest habere rationem positivam in passionibus. est autem aliud malum non verum sed apparens quod scilicet est verum bonum et com naturale: sed estimatur ut malum propter corruptionem nature. et huiusmodi mali odium oportet quod sit in ultimo. hoc autem odium est vitiosum: non autem primum.

Ad sextum sic proceditur.

Uideatur quod odium non oritur ex invidia. In invidia enim est tristitia quoddam de alienis bonis. odium autem non oritur ex tristitia: sed potius converso. tristitiamur enim de presentia malorum que odium. ergo odium non oritur ex invidia. **¶** Odium dilectioni opponitur. sed dilectio primum refertur ad dilectorem dei ut secundum habitum est. ergo et odium primum refertur ad odium dei. sed odium dei non causatur ex invidia: non enim invidemus his que maxime a nobis distat: sed his que propter proximam videntur. ut patet per philosophum in 2o rethorice. ergo odium non causatur ex invidia. **¶** Unius effectus una est causa. sed odium causatur ex ira. dicitur enim Augustinus in regula quod ira crescit in odium. non ergo causatur odium ex invidia. **¶** Sed hoc est quod Gregorius dicit. 3o moralium. quod de invidia oritur odium. **¶** Respondendum dicendum quod sicut dicitur est: odium primum est ultimum in progressu peccati. eo quod opponitur dilectioni que naturaliter primum diligit. quod autem aliquis recedat ab eo quod est naturale contingit ex hoc quod intendit vitare aliquid quod est naturaliter fugiendum. naturaliter autem omne animal fugit tristitiam: sicut et appetit delectationem sicut patet per philosophum in 7o et 8o ethicorum. et ideo sicut ex delectatione causatur amor. ita ex tristitia causatur odium. sicut ergo movemur ad diligendum ea que nos delectant: in quantum ex hoc ipso accipiuntur sub ratione boni: ita movemur ad odiendum ea que nos contristant: in quantum ex hoc ipso accipiuntur sub ratione mali. unde cum invidia sit tristitia de bono proximi: sequitur quod bonum proximi reddat nobis odiosum. et inde est quod ex invidia oritur odium. **¶** Ad primum ergo dicendum quod quia vis appetitiva sicut et apprehensiva reflectitur super suos actus. sequitur quod in motibus appetitivis virtutis sit quedam circulario. secundum ergo primum processum appetitivum motus ex amore sequitur desiderium: ex quo consequitur delectatio cum quod consequitur fuerit quod desiderabat. et quia hoc ipsum quod delectari in bono amato habet quandam rationem boni: sequitur quod delectatio causet amorem et secundum eandem rationem sequitur quod tristitia causet odium. **¶** Ad secundum dicendum quod alia ratio est de dilectione et odio. nam dilectionis obiectum est

bonum quod habet deo in creaturas derivatum. et ideo dilectio propter deum est dei et propter posterum est proximi. sed odium est mali. quod non habet locum in ipso deo sed in eius effectibus. unde etiam supra dictum est quod deus non habet odium nisi in quantum apprehendit secundum suos effectus. et ideo propter deum est odium proximi quod odium dei. unde cum invidia ad primum sit causa odii quod est ad primum: sit propter deum causa odii quod est in deum. **¶** Ad tertium dicendum quod nihil prohibet secundum diversas rationes aliquid oriri ex diversis causis. et secundum hoc odium potest oriri et ex ira et ex invidia. directius tamen oritur ex invidia pro qua ipsum bonum proximi redditur contristabile. et propter deum odibile: sed ex ira oritur odium secundum quoddam augmentum. nam propter iram appetitur malum proximi secundum quandam mensuram. puta scilicet habet rationem videlicet pro ea autem pro continuo tate ire pervenit ad hoc quod homo malum proximi absolute desideret: quod pertinet ad rationem odii. unde patet quod odium ex invidia causatur formaliter secundum rationem obiecti. ex ira autem dispositive.

Unde considerandum.

De vitio opposito gaudio caritatis quod quidem est et de bono divino. cui gaudium opponitur accidia. et de bono proximi. cui gaudium opponitur invidia. unde considerandum est de accidia. 2o de invidia. Circa primum quatuor. primum utrum accidia sit peccatum. 2o utrum sit speciale vitium. 3o utrum sit mortale peccatum. 4o utrum sit vitium capitale.

Ad primum sic proceditur.

Uideatur quod accidia non sit peccatum. Passiones enim non laudamur neque vitupamur: secundum philosophum in 2o ethicorum. sed accidia est quedam passio. est enim species tristitie: ut Damascenus dicit. et secundum habitum est. ergo accidia non est peccatum. **¶** Nullus defectus corporalis qui statim hominis accidit habet rationem peccati. sed accidia est huiusmodi: dicitur enim Cassianus in 1o libro de institutis monasteriorum. Marius accidia circa horam sextam monacho iugiter ut quoddam febris ingrues tpe prestituto. ardentissimi mos estus accessionum suarum solitis ac statutis horis aie iserens egrotati. ergo accidia non est peccatum. **¶** Illud quod ex radice bona procedit non videtur esse peccatum. sed accidia ex bona radice procedit. dicitur enim Cassianus in eodem libro quod accidia pervenit ex hoc quod aliquis ingemiscit se fructum spirituale non habere et absentia loquere posita magnificat monasteria. quod videtur ad humilitatem pertinere. ergo

accidia nō ē pctm̄. ¶ **D**e pctm̄ ē fugiēdū
fm̄ illud **Ecc**. 21°. Quasi a facie colubri fuge
pctm̄. s3 **Cassian**° dicit i eodē lī°. Expimēto
pbatū ē accidie ipugnationē nō declinādo
fugiēdā: s3 resistēdo supandā. ḡ accidia nō ē
peccatū. **S3** ē. Illud qd̄ iterdicit in sa
cra scriptura pctm̄ ē. s3 accidia ē huiusmōi :
dī. n. **Ecc**. 6°. Subyce humerū tuū ⁊ porta
illā. s. spūalē sapiam. ⁊ n̄ accidier̄ i vinculis
ei°. ḡ accidia ē pctm̄. ¶ **B**° dicēdū qd̄ accidia
fm̄ **Damas**. ē qdā tristitia aggrauās q̄. s. ita
depmit aūz hoīs vt nihil ei agere libeat. si
cuti ea q̄ sūt acida ifrigidata sūt: ⁊ iō accidia
iporat qdā tediū opandi: vt p3 p **B** qd̄ dī i
glo. sup illud ps̄. **D**ēm escam abominata ē
aīa eoz. Et a qbusdā dī qd̄ accidia ē torpor
mētis bona negligētis inchoare: huiusmōi
aūt tristitia semp ē mala. qñq; qdē etiā fm̄
seipās. qñq; vō scdm̄ effectū. tristitia. n. fm̄
se mala ē q̄ ē de eo qd̄ ē apparēs malū. ⁊ vere
bonū: sicut ecōtrario delectatio mala ē q̄ ē
de eo qd̄ ē apparēs bonū ⁊ vere malū. cū ḡ
spūale bonū sit vere bonū: tristitia q̄ ē de spi
rituali bono ē fm̄ se mala: ⁊ etiā tristitia q̄ ē
de vere malo mala ē fm̄ effectū si sic aggra
uet hoīem vt eū totalit̄ a bono ope retrabat
vñ ⁊ ap̄lus. 2. ad **Cor**. 2° nō vult vt penitēs
maiori tristitia de peccato absorbeat. ga ḡ
accidia fm̄ qd̄ h̄ sumit nominat tristitiam
spūalis boni ē duplicit̄ mala ⁊ fm̄ se ⁊ scdm̄
effectū: ⁊ iō accidia ē pctm̄. malū. n. i motib⁹
appetitiuis dicitur eē peccatū: vt ex s̄ dic
tis ps̄. ¶ **A**d p̄mū ḡ dicēdū qd̄ passioes fm̄
se nō sūt pctā: s3 fm̄ qd̄ applican̄ ad aliqd̄
malū vituperāf: sicut ⁊ laudāf ex h̄ qd̄ appli
can̄ ad aliqd̄ bonū. vnde tristitia fm̄ se nō
nomiat nec aliqd̄ laudabile nec vitupabile.
s3 tristitia de malo moderata nomiat aliqd̄
laudabile: tristitia aūt de bono ⁊ iterū tristi
cia imoderata nomiat aliqd̄ vitupabile: et
fm̄ h̄ tristitia ponit pctm̄. ¶ **A**d secūdū di
cēdū qd̄ passioes appetit⁹ sensitiui ⁊ i se p̄nt
eē pctā venialia: ⁊ inclinant aīam ad pctm̄
mortale. ⁊ ga appetit⁹ sensitiu⁹ h3 organum
corpale seqt⁹ qd̄ p aliquā corpale trāsmutati
onē hō fit habilior ad aliqd̄ pctm̄: et iō pōt
cōtingere qd̄ fm̄ aliq̄s trāsmutatioes corpa
les cert̄ t̄pib⁹ pueniētes aliq̄ pctā nos maḡ
spugnent. oīs aūt corpalis defect⁹ de se ad
tristitiā disponit: ⁊ iō ieiunātes circa meri
diē qñ iā icipiūt sctire defectū cibi ⁊ vgeri

ad estibus solis. maḡ ab accidia ipugnanf.
¶ **A**d tertiu⁹ dicēdū qd̄ ad hūilitatē p̄tinet
vt hō defectus p̄pos cōsiderās seipm̄ nō ex
tollat. s3 h̄ nō p̄tinet ad hūilitatē s3 poti⁹ ad
igratitudinē qd̄ bona q̄ q̄s a deo possidet cō
tēnat: ⁊ ex tali cōtēptu seqt⁹ accidia: de his. n
tristamur q̄ qñ mala vlt̄ vilia reputamus. sic
ḡ necesse est vt aliq̄s alioz bona extollar: qd̄
trī bona sibi diuinē? puīa n̄ cōtēnat: ga sic
ei tristitia redderent. ¶ **A**d q̄rtū dicēdū qd̄
pctm̄ semp ē fugiēdū. s3 ipugnatio pcti qñq;
ē vincēda fugiēdo: qñq; resistēdo. fugiēdo
qdē qñ cōtinua cogitatio auget pcti icētiū
sicut ē luxuria. vnde dī. i. ad **Cor**. 6°. Fugite
fornicationē. resistēdo aūt qñ cogitatio pse
uerās tollit incentiuū pcti qd̄ puenit ex ali
q̄ leui apphēsiōe ⁊ hoc cōtingit i accidia ga
quātō magis cogitamus de bonis spirituali
bus tanto magis placētia nobis reddūtur
ex q̄ cessat accidia.

Ad secunduz sic pro

cedit. **V**idēf qd̄ accidia nō sit spāle vitiū. **I**
lud. n. qd̄ cōuenit ol vitiū nō cōstituit spā. ut
vitiū rōnē. s3 qd̄libet vitiū facit hoīem trista
ri de bono spūali opposito: nā luxuriosus tri
staf de bono continētie: ⁊ gulosus de bono
abstinētie: cū ḡ accidia sit tristitia de bono
spūali sicut dictū ē: vidēf qd̄ accidia non sit
speciale pctm̄. ¶ **S**. Accidia cū sit tristitia q̄
dā gaudio opponit. s3 gaudiū nō ponit vna
spālis vtyus. ḡ neq; accidia debet poni spāle
vitiū. ¶ **S**. Spūale bonū cū sit quoddā cōe
obiectū qd̄ vt appetit ⁊ vitiū refugit: nō cō
stituit spālez rōnē virtutis aut vity: nisi per
aliqd̄ additū cōtrahaf. s3 nihil vidēf qd̄ cō
trahat ipm̄ ad accidiā si sit vitiū spāle nisi la
bor. ex h̄. n. aliq̄ refugit spūalia bōa ga sūt
laboziosa. vnde ⁊ accidia tediū quoddā est.
refugere aūt labores ⁊ q̄rere gerē corpalem
ad idē p̄tinē vidēf. s. ad pigritiā. ḡ accidia ni
hil aliud ē q̄ pigritia. qd̄ vidēf esse falsū: nā
pigritia sollicitudini opponit. accidie autez
gaudiū. nō ḡ accidia ē spāle vitiū. ¶ **S3** ē
q̄ **Breg** 31° moral. distiguit accidiā ab alijs
vity. ḡ ē spāle vitiū. ¶ **B**° dicēdū qd̄ cum
accidia sit tristitia h̄ spūali bono: si accipiat
spūale bonū coit. nō habebit accidia rōnez
spālis vity: ga sicut dictū ē. de vitiū refugit
spūale bonū vity utl̄ opposite. sicut etiā n̄ pōt
dici qd̄ sit spāle vitiū accidia iquātū refugit

spūale bonū put ē laboriosū vel molestū
 eo p̄ aut delectatiōis ei⁹ impedimētū: q̄ hoc
 etiā n̄ separet accidia a vitijs carnalib⁹ q̄b⁹
 aliq̄s gerē ⁊ delectatiōē corpis q̄rit. Et iō
 dicēdū ē q̄ i spūalib⁹ bonis ē q̄daz ordo. nā
 oia spūalia bona q̄ sunt i actibus singularū
 v̄tu tū ordināf ad v̄nū spūale bonū q̄d ē bo
 nū dīnū: circa q̄d ē spūalis virtus q̄ ē caritas.
 v̄nde ad quālibz v̄tutē p̄tinet gaudē de p̄po
 spiritali bono q̄d consistit i p̄po actu: s̄z ad
 caritatē p̄tinet spūalē illud gaudiū spūale q̄
 q̄s gaudet de bono dīno: ⁊ similē illa tristi
 cia q̄s tristat de bono spūali q̄d ē d̄ actib⁹
 singularū virtutū n̄ p̄tinet ad aliq̄d vitiū spe
 ciale s̄z ad oia vitia. s̄z tristari d̄ bono dīnino
 de q̄ caritas gaudet p̄tinet ad spūale vitiū q̄d
 accidia vocat. Et p̄ b̄ p̄z r̄f̄sio ad obiecta.

Ad tertium sic poce

dit. Videl q̄ accidia nō sit peccatū mortale
 De n. peccatū mortale d̄riat p̄cepto legi dei
 s̄z accidia nulli p̄cepto v̄f̄ d̄riat: vt p̄z discor
 rēti p̄ singula p̄cepta decalogi. s̄z accidia nō
 ē peccatū mortale. ¶ P̄. P̄ctm̄ opis i eodē
 genere n̄ ē minus q̄ p̄ctm̄ cordis. s̄z recedē
 ope ab aliq̄ spūali bono i dei ducēte nō est
 p̄ctm̄ mortale. alioqn̄ mortaliē peccaret qui
 cūq̄ cōsilia n̄ obf̄uaret. q̄ recedē corde p̄ tri
 sticia ab hui⁹ mōi spūalib⁹ opib⁹ n̄ ē peccatū
 mortale. non q̄ accidia ē peccatū mortale.

¶ Nullū p̄ctm̄ mortale i viris p̄fectis iue
 nit. s̄z accidia inenit i viris p̄fectis. dicit. n.
 Cassian⁹ i li⁹ 9. de institutis cenobioꝝ: q̄ ac
 cidia ē solitarius magis expta: ⁊ i heremo cō
 mortatib⁹ ifestior hostis ac frequens. q̄ acci
 dia nō ē p̄ctm̄ mortale. ¶ s̄z d̄ q̄d d̄r. 2. ad
 Cor. 7. Tristitia seculi mortē opaf: s̄z hui⁹
 mōi ē accidia. nō. n. ē tristitia fm̄ deū que d̄
 iusticiā seculi diuidit ⁊ mortē opaf. q̄ ē pec
 catū mortale. ¶ B̄. dicēdū q̄ sicut dictū ē:
 p̄ctm̄ mortale d̄r q̄d spūalē vitā tollit q̄ ē p̄
 caritatē fm̄ quā deus inhabitat. v̄nde illud
 p̄ctm̄ ex suo genē ē p̄ctm̄ mortale q̄d de se se
 cūdū pp̄riā rōnē d̄riat caritati. huiusmōi at
 ē accidia. nā pp̄us effectus caritatis ē gau
 diū d̄ deo vt s̄ dictū ē. accidia autē ē tristitia
 de bono spūali i q̄tū ē bonū dīnū. v̄n̄ fm̄
 suū genus accidia ē p̄ctm̄ mortale. s̄z confi
 derādum ē i oib⁹ p̄ctis q̄ sūt fm̄ suū genus
 mortalia: q̄ nō sūt mortalia nisi q̄n̄ suā p̄fec
 tionē cōsequūt. ē. n. cōsumatio p̄cti i cōsēsu

rōnis. loqm̄r. n. n̄c de p̄ctō hūano q̄b̄ i ae
 tu hūano cōsistit: cuius p̄ncipiū ē ratio. v̄n̄
 si sit i choatio p̄cti i sola sēsualitate ⁊ nō p̄f
 gat vsq̄ ad cōsensū rōnis. pp̄t i p̄fectionē ac
 tus est p̄ctm̄ veniale. sicut i genere adulterij
 concupiscētia q̄ cōsistit i sola sēsualitate ē pec
 catū veniale. si tñ puenit vsq̄ ad cōsensū ra
 tionis ē p̄ctm̄ mortale. ita etiā ⁊ motus acci
 die i sola sēsualitate q̄n̄q̄ ē p̄pter repugnā
 tiā carnis ad sp̄m̄: ⁊ tūc ē peccatū veniale.
 q̄n̄q̄ d̄o p̄tingit vsq̄ ad rationē q̄ cōuertit i
 fugā ⁊ horrozē ⁊ detestationem boni diuini
 carne d̄ sp̄m̄ oio p̄ualēte. ⁊ tūc manifestū est
 q̄ accidia ē p̄ctm̄ mortale. ¶ Ad p̄mū q̄ di
 cēdū q̄ accidia d̄riat p̄cepto de scificatione
 sabbati in q̄ fm̄ q̄ ē p̄ceptū morale p̄cipitur
 ges mētis i deo. cui etiā d̄riat tristitia men
 tis de bono dīnino. ¶ Ad secundū dicēdū
 q̄ accidia nō ē recessus mētalis a quocūq̄
 spiritali bono: s̄z a bono dīnino cui opoz
 mētē iherere ex necessitate. v̄n̄ si q̄s cōtriste
 tur de b̄ q̄ aliq̄s cogit eū iplere opa v̄tutis
 q̄ facere n̄ tenet nō ē p̄ctm̄ accidie. s̄z q̄n̄ cō
 tristat i his q̄ ei iminēt faciēda pp̄t deum.
 ¶ Ad tertū dicēdū q̄ i viris scis iueniunt
 aliq̄ i p̄fecti motus accidie q̄ tñ nō p̄tingunt
 vsq̄ ad cōsensum rationis.

Ad quartum sic pro

cedit. Videl q̄ accidia nō debet poni vitiū
 capitale. Vitiū. n. capitale d̄r q̄d mouet ad
 act⁹ p̄ctōꝝ vt s̄ habitū ē: s̄z accidia n̄ mouet
 ad agendū. s̄z magis retrahit ab agēdo. q̄ nō
 debet poni vitiū capitale. ¶ P̄. vitiū capita
 le h̄z filias sibi deputatas. assignat autē Gre
 g⁹. 31. moral. sex filias accidie q̄ sūt: malicia:
 rācor: pusillanimitas: despacio: tozpor: circa
 p̄cepta: euagatio mētis circa illicita: q̄ n̄ vidē
 ē ueniēt oziri ex accidia. nā rācor idē eē v̄f
 q̄d odiū q̄d ozif ex inuidia vt s̄ dictū ē. mali
 cia autē ē gen⁹ ad oia vitia. ⁊ similē euagatio
 mētis circa illicita: ⁊ i oibus vitijs iueniunt
 tozpor autē circa p̄cepta idē v̄f eē q̄ accidia.
 pusillanimitas autē ⁊ despacio ex q̄buscūq̄
 p̄ctis oziri p̄nt. nō q̄ cōuenient p̄oif accidia
 esse vitiū capitale. ¶ Ysidor⁹ i li⁹ de sūmo
 bono distiguit vitiū accidie a vitiū tristicie.
 dicēs tristicia eē i q̄tū recedit a ḡuozī ⁊ lā
 borioso ad q̄d tenet. accidia autē i q̄tū se cō
 uertit ad quietē i debitā: ⁊ dicit de tristitia
 oziri rācorē: pusillanimitatē: amaritudinē

despationē. de accidia vō dīc oriri septē que
sūt: ociositas: somnolētia: ipozūitas mētis
ingerudo corpis: instabilitas: v̄bositas curio
sitas. q̄ videt̄ uel q̄ a **Breg** uel ab **Isidoro**
male assignet̄ accidia vitū capitale cū suis
filiab⁹. ¶ **S**z̄ ē q̄ idē **Breg** dīc 31. moral.
accidia esse vitium capitale z̄ h̄re p̄dictas fi
lias. ¶ **B**⁹ dicendū q̄ sic s̄ dīctū est: vitū ca
pitale dīr ex quo p̄mptū ē ut alia vitia oriā
tur fm̄ rōnē cāe final. sic aut̄ homines m̄lta
opant̄ p̄p̄t̄ delectationē. tū ut ipaz̄ cōsequā
tur: tū ēt ex eius ipetu ad aliqd̄ agendum p̄
moti. ita ēt p̄pter tristitiā multa opant̄ uel
ut ipam̄ euitēt: uel eius pondē i aliq̄ agenda
p̄p̄p̄tes. vñ cū accidia sit tristitia q̄dā ut s̄
dīctū est cōuenient̄ ponitur vitū capitale.
¶ **A**d primū ergo dicendū q̄ accidia aggra
uādo aīuz hoīez̄ ipedit ab illis opib⁹ q̄ tristi
ciā causāt. s̄z̄ tñ iducit aīuz ad aliq̄ agēda ul̄
q̄ sūt tristitie cōsona sicut ad plorādū: uel ēt
ad aliq̄ p̄ q̄ tristitia euitat̄. ¶ **A**d secūdū di
cēdū q̄ **Breg** cōuenient̄ assignat filias acci
die: qz̄. n. ut phus dīc i 8. ethicozum: nullus
diu absq̄z̄ delectatōne pōt manē cū tristitia
necesse ē q̄ ex tristitia aliqd̄ duplicēt̄ oriā.
vno mō vt hō recedat a circūstātū. alio mō
vt ad alia trāseat i q̄bus delectat̄: sicut illi q̄
nō p̄nt̄ gaudē spūalibus delectatōib⁹ transfe
runt se ad corpales fm̄ phm̄ i 8. ethicozum.
¶ In fuga at̄ tristitie talis p̄cessus attēdit. qz̄
p̄ hō fugit cōtristitiā. 2. etiā ipugnat ea que
tristitiā igerūt. spūalia aut̄ bona de q̄bus tri
stat̄ accidia sūt z̄ finis z̄ id qd̄ ē ad finē. fuga
aut̄ finis sit p̄ despationē. fuga aut̄ bonoz̄ q̄
sūt ad finē q̄tū ad ardua q̄ subsūt cōsilys
sit per pusillanimitatē. q̄tū autē ad ea q̄ p̄ti
nent ad cōem iusticiā sit p̄ torporē circa pre
cepta: ipugnatio aut̄ cōtristitiū bonoz̄ spūa
liū q̄nq̄z̄ qd̄ est circa boīes q̄ ad bona spūa
lia iducunt̄ z̄ h̄ ē rancoz̄. q̄nq̄z̄ vō se extēdit
ad ipa spūalia bona i q̄rū detestationē aliqs
adducit̄ z̄ h̄ pp̄rie ē malicia. iquātū autem
p̄pter tristitiā a spūalib⁹ aliqs trāsfert se ad
delectabilia extiora: pōit̄ filia accidie euaga
tio circa illicita. p̄ qd̄ p̄z̄ r̄isio ad ea q̄ circa
singulas filias obyciebanf. nā malicia n̄ ac
cipit̄ h̄ fm̄ q̄ ē gen⁹ vitioz̄ s̄z̄ sicut dīctū est.
rācoz̄ etiā nō accipit̄ h̄ cōit̄ p̄ odio: s̄z̄ p̄ qd̄
indignatiōe sicut dīctū ē. z̄ idē dīcēdum est
de alijs. ¶ **A**d tertiū dicendū q̄ etiā cassia
nus i li. de institutis cenobioz̄ distiguit tristi

ciā ab accidia. s̄z̄ cōuenient̄ **Breg** accidia
tristitiā nōiat. qz̄ sicut s̄ dīctū est: tristitia n̄
est vitū ab alijs distinctū fm̄ q̄ aliquis re
cedit a graui z̄ laborioso opere. uel fm̄ qual
cūq̄z̄ alias causas aliqs tristit̄. s̄z̄ solū fm̄ q̄
cōtristat̄ de bono diuino quod pertinet ad
rationē iuide: que itātū cōuertit ad quietē
indebitā iquātum aspernatur bonū dinuz.
illa aut̄ que **Isidorus** ponit oriri ex accidia
z̄ tristitia reducūt ad ea que **Breg** pōit. nā
amaritudo quā **Isidorus** pōit oriri ex tristitia
ē qd̄ effect⁹ rācoz̄. ociositas at̄ z̄ somno
lētia reducūt ad torporē circa p̄cepta circa
q̄ ē aliqs ociosus oīo ea p̄mittēs z̄ sōno
lētus ea negligēt̄ ip̄lēs. oīa aut̄ alia q̄nq̄z̄ q̄
ponit ex accidia oriri p̄tinēt ad euagationē
mētis circa illicita. que qd̄ fm̄ q̄ i ipa arce
mētis residet volētis ipozūne ad diuersa se
se diffūdere: vocat̄ ipozūnitas mētis scdm̄
aut̄ q̄ p̄tinēt ad cognitiōez̄ dīr curiositas q̄
tū aut̄ ad locutionē dīr v̄bositas q̄tū aut̄ ad
corpus in eodē loco nō manēs dīr igetudo
corpis. q̄n. s. aliqs p̄ iordiatos mor⁹ mēbroz̄
vagitatē indicat mētis. quātū aut̄ ad diuer
sa loca dīcīt̄ instabilitas. uel pōt accipi instā
bilitas fm̄ mutabilitatem p̄positi.

Quēdē consi
derādū ē de iuidia. Et circa
h̄ querunt̄ quoz̄. p̄ quid sit
iuidia. 1. vtz̄ sit peccatū
3. vtrū sit peccatū mortale. 4.
vtrū sit vitū capitale. z̄ de filiab⁹ eius.

Ad primū sic proce
ditur. Videt̄ q̄ iuidia nō sit tristitia. Obm̄
n. tristitie ē malū. s̄z̄ obm̄ iuidie ē bonū: dīc
n. **Breg** i 5. moral. de iuido loquēs. Tabe
scētē mētē sua pena faciet quā felicitas tor
quet̄ aliena. q̄ iuidia nō ē tristitia. ¶ **S**z̄
similitudo nō est cā tristitie s̄z̄ magis dilectio
nis. s̄z̄ similitudo ē cā iuidie: dīc. enī phus in
2. rethorice. Inuidebūt tales quib⁹ sūt aliq̄
siles aut̄ fm̄ gen⁹: aut scdm̄ cognationē: aut
fm̄ staturā: aut fm̄ habitū: aut fm̄ opiniōez̄
q̄ iuidia nō ē tristitia. ¶ **S**z̄ Tristitia ex aliq̄
defectu causatur. vñ illi qui sūt i magno d̄fe
ctu sūt ac tristitiā proni: ut s̄ dīctū est cū de
passionib⁹ agerēt. s̄z̄ illi q̄b⁹ modicū deficit
z̄ q̄ sūt amatores honoris. z̄ q̄ reputāt sapiē
tes: sūt iuidi ut patet p̄ phm̄ i 2. rethorice. g